



Olje og energidepartementet
Sendt per e-post til:
postmottak@oed.dep.no

Oslo, 9. september 2019

HØRINGSUTTAELSE FRA LANDSSAMMENSLUTNINGEN AV NORSKE VINDKRAFTKOMMUNER – NVES FORSLAG TIL NASJONAL RAMME FOR VINDKRAFT PÅ LAND

1 Innledning

Olje- og energidepartementet (OED) har i brev datert 1. april 2019 sendt NVEs forslag til nasjonal ramme for vindkraft på land (heretter benevnt nasjonal ramme) på høring. Høringsfristen er 1. oktober 2019.

Landssammenslutningen av Norske Vindkraftkommuner (LNVK) er et nasjonalt nettverk for vindkraftkommuner i Norge. LNVKs formål er å ivareta medlemskommunenes interesser i alle spørsmål om vindkraft. LNVK består i dag av 47 kommuner som har eller hvor det er planlagt eller gitt konsesjon for vindkraftverk.

LNVK vil nedenfor komme med sine bemerkninger til den nasjonale rammen. LNVK vil innledningsvis berømme den solide innsatsen NVE har nedlagt i forbindelse med kartleggingen av de utpekte områdene. På den korte tiden som har vært til disposisjon, har NVE i samarbeid med andre fagmiljøer og nasjonale etater samlet informasjon i en rekke fagrapporter, som på generelt grunnlag har bidratt til å øke kunnskapsgrunnlaget om mulige lokaliteter, samt analysert og dokumentert positive og negative virkninger av landbasert vindkraft. Uavhengig av om rammeplanen etter høringsrunden vil bli vedtatt, vil dette arbeidet være viktig for utviklingen av vindkraft i Norge og fremtidige konsesjonsprosesser.

LNVK stiller imidlertid spørsmål ved om prosjektet med nasjonal ramme slik det er igangsatt er et egnet virkemiddel for å fremme mer landbasert vindkraft. Det vil bli nærmere begrunnet i det følgende.

2 Sammendrag

I den nasjonale rammen peker NVE ut 13 områder som direktoratet mener er mest egnet for lokalisering av vindkraft på land i Norge.

Det er opplyst at den nasjonale rammen ikke er ment som en utbyggingsplan for vindkraft, eller som en verneplan som noen oppfatter den som, men som en faglig gjennomgang for å peke ut de områdene i Norge som er mest egnet for vindkraft når man tar hensyn til miljø- og samfunnsvirkninger. Formålet er å sikre at de beste vindkraftlokalitetene blir valgt, skape større forutsigbarhet, effektivisere konsesjonsprosessene og redusere konfliktnivået i vindkraftsaker. På bakgrunn av de innspillene som har kommet fra kommunesektoren så langt, stiller LNVK spørsmål ved om disse formålene vil bli oppnådd med forslaget som er sendt på høring.

LNVK er ikke prinsipielt imot en nasjonal ramme som på et oppdatert kunnskapsgrunnlag og med involvering av de berørte lokalsamfunn skiller mellom egnede og uegnede områder for vindkraftutbygging. En overordnet plan som er førende for videre utbygging vil kunne være nyttig for å skape forutsigbarhet og avklaring i forhold til hvordan et område skal benyttes i konkurranse med andre formål. Men som for all kraftutbygging, er også vindkraft konfliktfylt. Ved fastsettelsen av kunnskapsgrunnlaget må derfor alle relevante hensyn ved en utbygging være tatt i betraktning, slik at man kan balansere de ulike hensyn som klassisk naturvern, kulturminner mv. på den ene siden, opp mot energibehov og mulighetene for lokal verdiskapning og ringvirkninger på den andre. LNVK er opptatt av at en utbygging må ha en solid lokal forankring, og mener det er en mangel ved kunnskapsgrunnlaget til den nasjonale rammen slik den nå foreligger at kommunene ikke allerede fra starten av ble involvert på en systematisk måte.

Ifølge en nylig spørreundersøkelse foretatt ved forskningsinstituttet Cicero, fremkommer det at fem av ti nordmenn er positive til vindkraft. Likevel har nesten alle kommuner fra områdene utpekt i den nasjonale rammen som så langt har inngitt høringsuttalelse, vært negative til forslaget. Flere av kommunene ber spesifikt om at deres område blir tatt ut av planen.

LNVK mener at mye av bakgrunnen for den lokale skepsis som er kommet til uttrykk, for det første skyldes fremgangsmåten i forbindelse med kartleggingen av de utpekte områdene. For eksempel utgjør det samlede arealet av de utpekte områdene 29 000 km², hvorav så mye som ca. 1/3 av området etter NVEs egen vurdering ikke er egnet for vindkraft. Ved å sette av et større område på kartet som egnede lokaliteter enn det som er reelt, og ikke gå prosjektspesifikt til verks, må naturlig nok lokalmiljøet ta i betraktning hele det utpekte området ved sin tilbakemelding på den nasjonale rammen. Gjennom kartfestingen blir dermed et vesentlig større område enn reelt utpekt som potensielt vindkraftområde. Selv om kommunene i utgangspunktet er positive til utbygging i enkelte konkrete områder, er risikoen for et kommunalt nei dermed mye høyere.

For det andre savner LNVK klarere intensiver for hvorfor de berørte lokalsamfunn skal stille seg positive til vindkraftutbygging. Vindkraftutbygging innebærer inngrep i natur, og tap av naturmangfold er av FN karakterisert som en av vår tids største miljøutfordringer. I en kommunes interesseavveining er de negative virkninger av en vindkraftutbygging regelmessig lett identifiserbare, i motsetning til mulige positive virkninger for den berørte kommunen. Dette har en nær sammenheng til skatte- og konsesjonssystemet. De som bor i lokalsamfunn der det bygges vindkraft, har en legitim rett til en andel av den verdiskapingen som deres naturressurser gir opphav til. Regler om slik fordeling av verdiskapingen mellom dem som investerer sin økonomiske kapital og dem som investerer sin naturkapital finnes i dag ikke for vindkraftsektoren. Hva kraften skal brukes til og hvem som eier den, er også viktig og ofte avgjørende for hva folk mener. LNVK ser dagens fravær av lokale skatte- og konsesjonsordninger for vindkraft som en del av forklaringen på den brede skepsis mot nasjonal ramme som er kommet til uttrykk fra kommunesektoren.

På denne bakgrunn mener LNVK at den nasjonale rammen i foreliggende form bør skrinlegges, og at videre vindkraftutbygging inntil videre bør finne sted etter ordinære konsesjonsprosesser, basert på konkrete lokaliteter og konkrete interesseavveininger.

3 Vindkraftutbygging må forutsette lokal aksept

LNVK har ikke den faglige kompetansen til å avgjøre hvilke konkrete områder som bør pekes ut eller holdes utenfor i en nasjonal ramme for vindkraftutbygging. LNVK observerer imidlertid at en overveiende andel av kommuner som har inngitt høringsuttalelse så langt, har svart at de ønsker at områdene innenfor deres kommuner skal holdes utenfor rammen.

LNVKs klare utgangspunkt er at all vindkraftutbygging må forutsette lokal aksept da det er den enkelte kommune som står nærmest til å vurdere konsekvensene av en vindkraftutbygging. Mens de positive sider av vindkraftutbygging er av global karakter (klima), er de negative virkninger av lokal karakter. LNVK vil derfor understreke vertskommunenes rett til å ta stilling til prosjekter gjennom en lokaldemokratisk prosess, hvor både fordeler og ulemper ved den enkelte vindkraftutbygging må være det helt sentrale ved vurderingen av om det skal gis konsesjon – og ikke hvorvidt et område av andre miljø- og samfunnsinteresser er forhåndsutpekt som egnet til vindkraftproduksjon.

Flertallet i energi- og miljøkomiteen uttalte senest i juni 2019, i forbindelse med et representantforslag om offentlig eierskap til vindkraft, at medlemmene var *«enige i at dersom et kommunestyre sier nei, skal dette fortsatt tillegges svært stor vekt i konsesjonsprosessen»*. Flertallet understreker videre at *«der det oppstår utfordringer med naturinteresser eller andre næringer, må det løses i hvert enkelt tilfelle»* (Innst. 387 S (2018-2019)).

Uttalelsen viser hvilken betydning de berørte lokalsamfunns syn på en utbygging skal ha. Dette er også i tråd med forvaltningspraksis. For LNVK fremstår det underlig at kommunenes syn på utbygging av vindkraftverk i egen kommune da ikke er løftet frem tidligst mulig i prosessen med nasjonal ramme – fremfor å bli skjøvet ut til siste fase i forbindelse med departementets behandling. Kommunene har inngående kunnskap til lokale forhold og bør kunne ha avgjørende innflytelse på om områder innenfor kommunens grenser skal settes av til vindkraftvirksomhet. Videre er det i kommunene at de lokale følgene av vindkraften vil vise seg. I mange vindkraftsaker gir kommunen den nødvendige tilslutning til utbygging. Kommunene bør derfor ha muligheten til å si nei til prosjekter der de vurderer at de negative virkningene er for store sammenliknet med de fordelene som følger med for verdiskapning, sysselsetting mv. i kommunene. Kommunene må også kunne si ja til enkelte områder, kombinert med et eventuelt nei til andre aktuelle områder.

4 Nærmere om utgangspunktet for den nasjonale rammen og NVES metode for utvelgelsen av områdene

I bestillingsbrevet fra Olje- og energidepartementet til NVE datert 9. februar 2017, er det presisert hva den nasjonale rammen skal inneholde:

«Nasjonal ramme skal definere større områder der det kan ligge til rette for utbygging av vindkraft på land.»

Departementet skisserer videre hvordan NVE skal gå frem i arbeidet med å definere disse områdene:

«Områdene skal velges ut med utgangspunkt i vindressurser og eksisterende og planlagt nettkapasitet. Det er et poeng å lokalisere vindkraft slik at det ikke er nødvendig å bygge mye nytt kraftnett. Dette skal så avstemmes mot andre viktige miljø- og samfunnshensyn.»

Videre fremgår det at formålet med nasjonal ramme er å:

«å bidra til at de beste vindkraftlokalitetene blir valgt når det søkes om konsesjon. Rammen skal ikke være prosjektspesifikk, blant annet fordi de lokale variasjonene i vindressurser og miljøforhold er store. Konsesjonsbehandlingen skal fortsatt være avgjørende for enkeltprosjekter, men det skal i

utgangspunktet være vanskeligere å få konsesjon i et område som ikke inngår i nasjonal ramme. Hensikten er å bidra til større forutsigbarhet om hvor vindkraft kan realiseres og til en mer effektiv konsesjonsbehandling.»

Departementet påpeker videre at:

«Det er gitt konsesjon til flere vindkraftprosjekter enn det i dag er grunn til å tro blir bygget ut. I noen tilfeller har vindkraftprosjektene ført til betydelige lokale konflikter. Mye ressurser er brukt hos aktørene som har utviklet vindkraftprosjektene, hos nettselskapene og i forvaltningen. Disse erfaringer tilsier at det er behov for i noe sterkere grad å styre hvor det søkes om konsesjon fremover.»

NVE har utdypet formålet og sitt mandat i introduksjonen til sitt forslag blant annet slik i den nasjonale rammen på side 2:

«[...] formålet med nasjonal ramme [er] å bidra til at de beste vindkraftlokalitetene blir valgt når det søkes om konsesjon. Rammen skal bidra til økt forutsigbarhet, en mer effektiv konsesjonsbehandling og demping av konflikter.»

LNVK er enig i at konfliktnivået i mange saker har vært for høyt, og at det i mange saker er brukt unødvendig mye ressurser på et for usikkert grunnlag om mulig utfall.

NVE uttaler på side 34 at vindkraftverk kan påvirke mange interesser, og fremholder:

«De faktiske konsekvensene avhenger av lokale forhold og vil variere fra sak til sak [...]. Den samlede belastningen for relevante interesser må derfor utredes og inngå i vurderingene som gjøres i konsesjonsbehandlingen av vindkraftverk.»

Likevel er lokale standpunkt og vurderinger verken innhentet eller tatt hensyn til i prosessen med nasjonal ramme. LNVK mener at denne mangelen i vurderingsgrunnlaget for rammeplanen, kan ha stor betydning for utpekingen av de konkrete områdene, og dermed kan bidra til å opprettholde konfliktnivået dersom rammeplanen vedtas slik den nå foreligger.

Vindkraftanlegg beslaglegger og påvirker store areal som kan fortrenge andre bruksinteresser og påvirke annet næringsliv, bokvalitet og landskapsverdier. Synspunktene fra lokalsamfunnet som skal leve med et vindkraftanlegg må derfor veie tungt. LNVK mener at lokal tilslutning bør være en forutsetning for å realisere kontroversielle kraftutbygginger, og for å ivareta et godt samarbeid mellom lokale og sentrale myndigheter, og mellom lokalsamfunn og utbyggere i fornybarutbyggingen vi står overfor.

Når et av hovedformålene med den nasjonale rammen er å dempe konfliktnivået, samtidig som negative lokale holdninger fremheves som en årsak til denne konfliktgraden, fremstår det som en mangel i kunnskapsgrunnlaget at de berørte lokalsamfunns interesser er skjøvet i bakgrunnen som tema i kartleggingen og analysene av mulige negative virkninger.

LNVK viser til at det i forbindelse med nasjonalt grunnlag for forvaltningen av vassdragene i Norge på 1980- og 90-tallet, ble foretatt et tilsvarende arbeid som NVE nå har gjennomført, både med sikte på å identifisere utbyggbare vassdrag, å identifisere vassdrag egnet for vern mot kraftutbygging og redusere konfliktnivået i vannkraftsaker, i den såkalte «Samlet plan for vassdrag». Som et ledd i prosessen ble virkningene av en utbygging for de berørte kommuner kartlagt så langt det var mulig. Det gjaldt både sosiale, økonomiske og naturfaglige virkninger. I tillegg ble det utarbeidet egne vassdragsrapporter for de

enkelte vassdrag, som før endelig plassering i Samlet plan ble sendt på høring til berørte kommuner. I St.meld.nr. 60 (1991-92) heter det om denne prosessen på side 6 første spalte:

«Som tidligere er det for hvert prosjekt utarbeidet vassdragsrapporter som viser brukerinteresser og konsekvensene av en eventuell utbygging. Vassdragsrapportene har vært sendt på høring til berørte kommuner, fylkeskommuner, aktuelle utbyggere og en rekke ulike interesseorganisasjoner.»

Som det kommer frem av side 35 og 40 i stortingsmeldingen, ble plasseringen for flere prosjekter i Samlet plan «[...] flyttet på grunnlag av lokale holdninger» etter den avholdte høringsrunden.

NVEs arbeid skiller seg vesentlig fra prosessen med Samlet plan, ved at det ikke på tilsvarende måte allerede innledningsvis i prosessen ble sendt ut en forespørsel til landets kommuner for å få avklart om det var kommuner som hadde områder de selv ønsket å spille inn som aktuelle for vindkraftutbygging. I mange vindkraftsaker gir kommunen nettopp den nødvendige tilslutning til utbyggingen. Dersom dette hadde blitt gjort, ville man tidlig fått oversikt over hvilke kommuner som mener de har potensielle arealer, og dermed også fått redusert konfliktnivået betraktelig. Ut ifra innspillene kunne NVE deretter ha definert analyseområder, og eventuelt tatt med flere analyseområder etter forhåndsdefinerte utvalgsriterier dersom det viste seg at antall «frivillige» innspill ble for få.

Forslaget til nasjonal ramme for vindkraft skiller seg videre ut fra prosessen med Samlet plan ved at områdeutvelgelsen ikke baserer seg på mulige utbyggingsprosjekter, men at NVE har valgt ut større områder med utgangspunkt i vindressurser og eksisterende og planlagt nettkapasitet. Dermed er områdene som blir «båndlagt» vesentlig større enn det som vil være nødvendig for mulige vindkraftanlegg innenfor hver av de 13 områdene. Berørte kommuner som ligger innenfor avgrensningen, må imidlertid ta hele områdeavgrensningen som grunnlag for sine innspill. Dermed fremstår forslaget til nasjonal ramme som vesentlig mer tyngende og inngripende enn det som ville blitt resultatet ved å velge ut konkrete utbyggingsområder. Også for de kommuner som ligger utenfor områdene som er utpekt, og som har store utmarksområder og ønsker vindkraft i sin kommune, fremstår utvelgelsen som lite rasjonell. Det er uheldig og skaper grunnlag for sterkere interessemotsetninger.

Arbeidet med nasjonal ramme har dessuten avdekket at det er enkelte kunnskapshull knyttet til konsekvenser av landbasert vindkraft. På grunn av den korte tidsrammen for prosjektet er det ikke gjort noen nye undersøkelser i forbindelse med arbeidet med rammeplanen, men bare en litteraturgjennomgang og en sammenstilling av allerede kjente rapporter og undersøkelser. Miljødirektoratet har i innspillsmøter i forbindelse med den nasjonale rammen opplyst at det bare er foretatt en vurdering av nasjonale og vesentlig regionale interesser når de har kommet med sine faginnspill til rammeplanen. Fagrapportene som er innhentet konkluderer videre med at det er behov for ny kunnskap og mer forskning, og at behovet for etterprøving er stort. På hvilke områder det er behov for ny kunnskap er det redegjort nærmere for i rammeplanen under punkt 35. Under punkt 40 påpeker videre NVE selv at det har vært svakheter ved metoden som er benyttet for direktoratets arbeid.

LNVK stiller derfor også spørsmål ved om den korte tidsrammen og de begrensede ressursene som har vært stilt til disposisjon har vært tilstrekkelig for å få et forsvarlig grunnlag. Forvaltningslovens § 17 fastslår generelt at forvaltningsorgan skal påse at saken er så godt opplyst som mulig før vedtak treffes. Fagrapportenes konklusjoner kan flere steder tyde på at dette ikke har vært tilfelle. Fagrapportene viser at det er et stort behov for flere undersøkelser innenfor mange temaer før man kan si noe sikkert om virkningene av et vindkraftverk. Dette svekker legitimiteten til forslaget til rammeplan.

5 Betydningen av kommunens planmyndighet

Arealplansystemet er utformet slik at kommunene er den primære planmyndighet. Dette er en av grunnpilarene i lokaldemokratiet, og kommer blant annet til uttrykk i plan- og bygningsloven § 3-3. Plan- og bygningsloven stiller videre omfattende krav til samordning mellom nasjonale, regionale og lokale interesser, blant annet gjennom den kommunale arealplanleggingen.

Kommunene har inngående kunnskap om lokale forhold og bør ha avgjørende innflytelse på om områder skal reguleres til vindkraftutbygging eller ikke. Videre er det i kommunene at de lokale følgene av vindkraftutbygging vil vise seg. Kommunene bør derfor ha muligheten til å si nei til prosjekter der de vurderer at de negative virkningene er for store sammenliknet med de fordelene som følger med for verdiskapning, sysselsetting med videre i kommunene.

Fra andre rettsområder har man erfaringer med at kommunenes avslag på omreguleringer overstyres gjennom statlige planer, til tider i svært omstridte prosjekter. LNVK har derfor forståelse for de kommuner som opplever forslaget til nasjonal ramme som en overkjøring av deres planmyndighet, særlig hensett til de store områder det er tale om.

LNVK kan ikke se at forslaget til nasjonal ramme og den prosessen som har ført frem til forslaget, harmonerer med de planrettslige grunnprinsipper plan- og bygningsloven og vår arealforvaltning bygger på. Som nevnt ovenfor, gjelder ikke forslaget begrensede arealer nødvendig for et vindkraftverk, men store områder i mer enn hundre kommuner. Gjennom forslaget til nasjonal ramme og «neglisjeringen» av kommunesektoren, er denne organiseringen av planmyndigheten tilsidesatt. Dette er uheldig, og bare egnet til å skape motstand hos de berørte kommuner og grunneiere. Når forslaget, hvis det blir vedtatt, er forutsatt å ha prioritetsvirkninger sammenholdt med områder utenfor de 13 utvalgte områdene, og forslaget er fremmet uten systematisk involvering av de berørte kommuner, er det vanskelig å se at prosessen samsvarer med de nevnte grunnprinsipper for vår arealplanlegging.

6 Kommunene må ha en aktiv del i konsesjonsprosessen

I utgangspunktet gjelder de samme regler og prinsipper for konsesjon til vindkraft- som til større vannkraftverk. Det skal foretas en helhetlig vurdering av saken, der fordelene med vindkraftverket veies opp mot ulempene det kan medføre. Og bare når de samlede samfunnsmessige fordeler er større enn ulempene for allmenne interesser skal konsesjon gis. Denne interesseavveiningen skal bygge på omfattende konsekvensutredninger.

Utbyggingstillatelse for vindkraft består av selve konsesjonsvedtaket, en detaljplan og en såkalt MTA-plan (miljø,- transport- og anleggsplan). Når en konsesjon er tildelt, kan det ta tid før utbyggeren benytter seg av konsesjonen, og detalj- og MTA-plan foreligger. LNVK opplever at NVE som konsesjonsmyndighet da regelmessig «ettergodkjenner» til dels omfattende søknader om endringer i den gitte konsesjonen i MTA-planen. Begrunnelsen har vært at den teknologiske utviklingen går så raskt at kravet til å benytte best tilgjengelige teknologi gjør det nødvendig å godkjenne endringene, først og fremst med betydelig høyere vindmøller (med større landskapspåvirkninger) og større effekt til følge. Dersom det har gått mange år, kan det også ha oppstått endrede forhold som gjør det nødvendig med nye eller oppdaterte utredninger. Dette oppleves som utfordrende for kommunene, som sitter med detaljkunnskap om lokale forhold, men likevel har mistet muligheten til å medvirke og fastsette tydelige krav og begrensninger i samsvar med den konsesjonen som opprinnelig var gitt.

Det er LNVK sitt syn at disse «ettergodkjenningene» i mange tilfeller har gått ut over elementære konsesjonsprinsipper, først og fremst ved at nye konsekvensutredninger ikke er foretatt og nye høringsrunder har vært overfladiske. Disse eksemplene har med rette ført til omfattende kritikk mot konsesjonsmyndigheten og utbyggere og diskreditert vindkraftsektoren. Utgangspunktet for de rettslige vurderinger av når ny konsesjonsvurdering må foretas med nye konsekvensutredninger, må tas i anleggets samlede virkninger på omgivelsene, herunder landskap og naturmiljø, og ikke i de endringer som isolert sett foretas i anlegget innenfor det geografiske konsesjonsområdet.

LNVK mener derfor at konsesjonsprosessen er moden for revidering, og at kommunenes involvering må sikres på alle stadier av prosessen.

7 Kommunene har krav på en del av verdiskapingen basert på lokale naturressurser

LNVK mener at dagens skatteregime innenfor vindkraft ikke sikrer tilstrekkelig godtgjørelse til de kommuner som må stille sine naturområder til disposisjon.

Det er et sentralt samfunnsmessig prinsipp at næringer som utnytter verdifulle lokale naturressurser bør betale deler av sine skatter til de lokalsamfunn som avstår sine naturressurser. Dette prinsippet har vært praktisert i vannkraftsektoren i mer enn hundre år. Med utgangspunkt i samme grunnholdning har LNVK helt siden 2000 krevd innført lokale skatteordninger for vindkraft. Det har imidlertid ikke vært tilstrekkelig politisk vilje til det. Status er derfor at det ikke gjelder noen regler som tilgodeser de berørte lokalsamfunn med en andel av verdiskapingen i vindkraftsektoren, og heller ingen regler om vederlag til berørte kommuner for de inngrep i naturverdier som følger med et vindkraftverk.

Utgangspunktet er at utbyggere av vindkraft i dag bare betaler overskuddsskatt og eiendomsskatt i henhold til det generelle regelverket i skatteloven og eiendomsskatteloven. Flere kommuner i Norge har innført eiendomsskatt som gir inntekter til kommunene blant annet fra vindkraftanlegg, men ikke alle kommuner ønsker å innføre denne typen lokal skatt. Videre er det flere utbyggere av vindkraftverk som har inngått avtaler om kompensasjon med sine vertskommuner på frivillig basis. Dette blir imidlertid oppfattet å være uforutsigbart av flere av vertskommunene, og også fra utbyggernes side. Aktuelle vertskommuner etterlyser derfor en større forutsigbarhet på inntekter, og tydeligere insentiver for å stille sine naturressurser til disposisjon.

En betydelig andel av den utbygde vindkraften i Norge er finansiert av og eies av private, og for en stor del av utenlandske interesser. Det gjelder ingen eierskapsbegrensninger på vindkraftverk tilsvarende de vi har på større vannkraftverk. Det er viktig at investeringer i vindkraftanlegg har lokale ringvirkninger både i form av oppdrag til leverandørindustri under utbygging og senere vedlikeholdsarbeid. Det er nettopp en forutsetning for etablering av vindkraft at lokalsamfunnene stiller seg positive til denne typen energiproduksjon. For lokalsamfunnene er framtidige inntekter til kommunene et viktig element i en totalvurdering av hvordan kommunens arealer skal benyttes. Vindkraftanlegg vil gi lokale og regionale oppdrag i en anleggsfase, men sysselsettingen lokalt er imidlertid beskjedent i driftsfasen.

Det er LNVKs syn at tilsvarende ordning for vindkraft som for vannkraften, hvor det tilrettelegges for en rettferdig andel av verdiskapingen og forutsigbar kompensasjon for naturinngrep, vil kunne være avgjørende for hvorvidt lokalsamfunnet stiller seg positive til en utbygging. LNVK er kjent med det såkalte Sanderud-utvalget, og venter derfor spent på utvalgets innstilling 1. oktober 2019, som etter LNVKs syn vil kunne påvirke allmenhetens syn på videre vindkraftutbygging.

LNVK mener at med et godt samarbeid mellom lokale og nasjonale myndigheter, og ved en skikkelig revidering av konsesjonsprosessen og kraftskattesystemet, vil det være mulig å få til godt forankrede vindkraftutbygginger også i fremtiden.

Med vennlig hilsen



Wenche Tislevoll,

Styreleder LNVK